

HONZA SLÍVKA

UVÁDÍ

BOHOBIJEC

BOHOBIJEC

HONZA SLIVKA

BOHOBIJEC

© Honza Slívka, 2025

Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2025

Illustrations © Jiří Arbe Miňovský, 2025

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0264-7 (print)

ISBN 978-80-278-1623-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1624-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1625-5 (pdf)

*Všem, kteří nepřestávají bloudit vysněnými
světy svých autorů.*

*Lidem, jejichž fantazie nehledá v příběhu
chyby, ale dobrodružství.*

Nepřestávejte snít.

Sněm bohů

Héfaistos se pyšně rozhlédl po městském skladu. Za poslední dva dny v něm odvedl pořádný kus práce. Už víc jak sto let se zakázanými runami nepracoval a bylo to velmi ošemetné. Tedy ne že by si je nepamatoval nebo nedokázal jejich složení přizpůsobit svým cílům. To ani náhodou. Vždyť byl přece bůh a jako takový měl magické runy vyleptané přímo do své nekonečné mysli. Skutečným problémem bylo ovšem utajení. Musel celé skladiště neprodyšně zabezpečit. Kdyby tam byť jen jediný člověk strčil třeba prst, čekala by ho jistá smrt. Tajemství božských run nesmělo znovu vejít v povědomí obyčejných lidí. Stejně tak se o jeho práci s nimi nesměli dozvědět nesprávní bohové. Mohli by to považovat za porušení starého tabu, které by se pak cítili být povinováni ztrestat jeho smrtí. Héfaistos měl už takhle nepřátel dost. Přidávat k nim ještě další bylo nad jeho síly. Přesto nemohl jinak než svůj plán i přes všechna rizika uskutečnit. Poslední návštěva Arese v jeho pracovně ho definitivně přesvědčila. Ten šílenec měl příliš velkou Moc. Nabalovali se na něj další a další

stoupenci, s jejichž pomocí by mohl cíleně začít likvidovat svou konkurenci. Tedy bohy, jejichž přístup k lidstvu byl až příliš umírněný. A právě takové jedince dnes Héfaiostos sezval do skladiště. Sourozence, od kterých doufal získat aspoň náznak podpory.

Samozřejmě mohl ostatní zkusit přesvědčit jednoho po druhém. Jenže by se poté cítili být svázáni svou přísahou pouze s ním. Pokud by pak v budoucnu vycítili příležitost, klidně by mu mohli kdykoliv bodnout nůž do zad. Jestliže však dokáže dát dohromady koalici, která bude aspoň naoko působit jednotně, těžko se nějaký opovážlivec pustí proti všem najednou. Obzvláště nebude-li mít jistotu, kdo všechno k dané skupině vlastně náleží. Proto Héfaiostos vytvořil kóje oddělené pevnými příčkami, z nichž bylo vidět pouze doprostřed místnosti, kde stál on. Podlahu pokrývaly osobní znaky pozvaných bohů. Každý z nich tak směl zavítat pouze do svého výseku. Runy na oddělovacích příčkách zajišťovaly sousedům soukromí, stejně jako to, že jejich hlas uslyší sousedé v neutrální tónině. Navíc jejich vlastní Moc neprosákne nikam, kde by ji mohli ostatní rozpoznat. Pozvaných bohů bylo sedm, což znamenalo, že kóji musel být minimálně dvojnásobek. Tak Héfaiostos zajistil, aby nikdy nebyly dva protilehlé

sektory obsazeny, a jako bonus žádný z hostů netušil, kolik pozvaných se sněmu nakonec zúčastní.

Městské skladiště v této chvíli hlídalo několik důvěryhodných Héfaiستových služebníků, pod bedlivým dohledem jeho dvou synů. Svě věrné obdarované nechal bůh Celsioru vstoupit zpět do města až poté, co likvidátor s čarodějkou odjeli. Předtím by byla jejich přítomnost příliš velkou provokací pro trolly i sebeovládání Samuela Dropse. Ten muž se Héfaiستovi líbil. Síla jeho ducha i odhodlání byly veliké. Proto do něho také nadále vkládal své naděje. Činil ho stěžejní figurkou v až zbytečně složitém plánu, který snad ostatní dokážou akceptovat. K přímé konfrontaci s Aresem či suitou jeho přísluhovačů by své sourozence totiž nikdy nedonutil.

Héfaiستos se nemusel dívat na hodinky, aby věděl, že nastal správný čas. Cítil to v kostech. Jediným zášlehem Moci aktivoval ochranné i přivolávací runy naráz. V praxi to znamenalo doplnit několik záměrně vynechaných míst v runových obrazcích. Okamžitě zaznamenal, jak se jeho okolí proměňuje. Náhle ve

skladišti panovaly zákony, kterým se žádný bůh nemohl protivit. Byla to dogmata, jež budou platit klidně navěky, nebo dokud někdo samotné znaky fyzicky nepoškodí. Což samozřejmě jeho bratři a sestry ve svých nehmotných tělech nedokážou.

Bůh Celsioru začal pomalu přešlapovat kolem své osy, aby včas postřehl, kdo na jeho výzvu zareaguje jako první. Že dorazí všichni, ani nepochyboval. Předtím je již jednotlivě kontaktoval a nikdo z nich nebyl takový zabeđenec, aby si nepřišel aspoň vyslechnout, o čem má celý tento soukromý sněm vlastně být. Zvědavost je u bohů až příliš silnou charakterovou vlastností. Když se pak během jediné minuty všech sedm kójí skutečně zaplnilo, Héfaistos vycenil zuby ve spokojeném úsměvu. Hosté povětšinou dorazili v podobě projekcí, které u nich on sám ještě neviděl. Bezesporu neočekávali použití zakázaných run a chtěli chránit své soukromí za každou cenu. Bylo komické sledovat reakci sourozenců, když spatřili, co zde jejich hostitel vytvořil. Hned jim také muselo být jasné, že on, jako tvůrce run, jejich totožnost stejně zná.

„Héfaiste, zbláznil ses snad? Když jsi mluvil o sněmu, myslel jsem, že plánuješ vytvořit koalici zajišťující naše vzájemné bezpečí. Místo toho ale použiješ zakázané runy a ohrožíš tak všechny přítomné? Muselo ti definitivně přeskočit.“ Niel byl vždycky zbabělec. Co také čekat od boha zbytečného strachu. Už samo jméno, které si zvolil, to dokazovalo. Bylo nicneříkající, slabošské, nevýrazné. Přesto však jeho tajní agenti cestovali po celém světě, kde dokázali ovlivňovat i klíčové události tak, aby z nich jejich pán vždy něco vytěžil.

„Žádné strachy, Niele. Jen chci mít jistotu dokonalého utajení našeho spojení. Jak jsem totiž nedávno sám zjistil, někteří z našich sourozenců již postoupili na úroveň, kdy jejich nehmotné schránky získávají jisté schopnosti. Božské runy však dozajista nepřekonají.“

Ve chvíli, kdy další z hostů promluvil za Héfaistovými zády, musel se k němu organizátor sněmu otočit, což při jeho rozměrné schránce nepůsobilo zrovna úctyhodně. Bůh Celsioru krátce zalitoval, že přece jen nevytvořil sedm kójí v nedokončeném půlkruhu, jak původně

plánoval. Hosté by pak měli méně místa, ale co na tom.

„To nám všem až tolik věříš?“ Apollón jako jediný dorazil ve své obvyklé podobě svalnatého, polonahého muže s lukem pověšeným křížem přes záda. „Předstoupíš před sněm ve svém hmotném těle, zcela veřejně tím prozradíš svou identitu a uvedeš tak sám sebe do smrtelného nebezpečí bez jakýchkoliv záruk? Ani bychom tě nemuseli napadnout my. Stačilo by se akorát na jistých místech svěřit, jak vypadáš, či prohodit zmínku o zakázaných znacích. Zbytek by už zajistili ostatní.“

Héfaistos svému starému příteli dobrosrdečně pokynul. Bohové existovali na bázi věčné zrady – lsti a dýku v zádech museli předpokládat každou sekundou. Apollón nicméně představoval tak vzácnou výjimku, že by mu Héfaistos po dlouhém přesvědčování svůj život snad vážně svěřil. Jeho bratr byl podivuhodnou stálicí božského světa. Abnormalitou, odrazující nepřátele od možného útoku již samotnou svou podstatou. Zůstával vždy silný a příjem jeho Moci byl stabilní. Bohové věrnosti totiž umírali hned na začátku po celých tuctech, díky čemuž ti zbývající dokázali čerpat sílu z mnohem širšího spektra.

„Starý příteli, natolik dobře mě znáš, a přesto stále pochybuješ o mé inteligenci? V tento sněm jednoduše věřím. Beze všech pochyb z něj totiž vzejde vzájemně prospěšná dohoda, ke které se budeme vracet ještě celé roky. Použití zakázaných run budiž pouze prvním testem. Pokud se najde byť jen jediný zrádce ve vašich řadách, pevně doufám, že ostatní jeho tvrzení nejen popřou, ale pomohou mi jej také zničit.“

Po tomto Héfaištově prohlášení nastalo na okamžik dokonalé ticho. Byla to zcela otevřená výhrůžka, přičemž nikdo nemohl tušit, co si o ní myslí ostatní.

„Ohledně mé identity...“ pokračoval Héfaiostos ve vysvětlování po krátké odmlce, „již dlouho toto tělo obývat nebudu. Musím se vzdát svého pozemského bytí kvůli jednomu našemu nenáviděnému bratrovi. On je také tím důvodem, jenž mě vedl ke svolání sněmu. Ares byl před několika dny přítomen tady ve městě a sledoval vyvrcholení událostí, které mě málem stály veškerou Moc. Přitom odhalil mou identitu, což může být už samo o sobě rozsudkem smrti. Ani dnes, když vše nakonec dopadlo v můj prospěch, nedokážu odhadnout, nakolik do toho byl ten zrádný had zapleten. Viděl jsem však, co dokáže, a říkám vám... Jeho Moc je

mnohem větší, než jsme si kdy vůbec mysleli. Posunuje své bytí do vyšší sféry a my ho musíme zastavit dřív, než bude příliš pozdě.“

Ženská silueta nalevo se tiše uchechtla. Venuše měla odjakživa neobvyklý smysl pro humor. Bohyně škodolibé radosti? To sedělo.

„Drahý Héfaiste, tvá naivita nezná mezí. Za prozrazení vlastní totožnosti tě proto litovat nebudu. Na tom náměstí ses vůbec objevovat nemusel. Co sis v tu chvíli vlastně myslel?“

Pořadatel sněmu překvapeně polkl. „Tys tam byla také?“

Venuše si otráveně povzdechla a zavrtěla hlavou. „Stejný jako vždycky. Odvážný, odhodlaný, ale nepozorný. Copak jsi snad čekal něco jiného? Když události v Celsioru vygradovaly, neslo se to v naší dimenzi jako ozvěna a ti citlivější z nás přispěchali okamžitě sem. Věřím, že se dokonce jednalo o celé desítky našich sourozenců, obzvláště po Rakšenově smrti. Jeho skon byl stejně nečekaný jako oslavovaný. Existence Chaosu mě nicméně velmi nepříjemně překvapila. Neměli jste si takové tajemství nechávat pro sebe. Ta šílená mrcha ohrožovala nás všechny. Když ale pak tvůj likvidátor zvítě-

zil, cítila jsem kdesi nablízku až neskutečný výbuch hněvu.“ Zvědavě naklonila hlavu. „Mám snad předpokládat, že patřil právě Aresovi?“ Héfaistos konečně překonal své prvotní překvapení a suše přikývl. Venuše si zamyšleně promnula bradu. „Naše nehmotná projekce by neměla být schopna vyzařovat emoce. Proto ho podezříváš z postupu na vyšší úroveň existence?“

Již nemělo cenu držet se zpátky. Žádný pomalý rozjezd, náznaky a navádění ostatních k objevení pravdy, jak původně plánoval. Jen ať poznají míru nebezpečí, které jim všem hrozí. Hodí to na ně jako bombu. Rozhodl se.

„Ne!“ Héfaistův hlas práskl jako bič. „Přesvědčila mě o tom až jeho soukromá návštěva v mé pracovně. V jeden okamžik promítl svou projekci na dvou místech současně. Nešlo o žádné rychlé přesuny. Prostě tam byl, dokázal pohnout věcmi, a na závěr ten parchant ještě jediným úderem anihiloval tolik mojí Moci, že bych snadno podlehl komukoliv z vás.“

Héfaistos si okamžik vychutnával šok, který svým prohlášením ostatním způsobil. Teď po-
cořovali stejný strach, který tenkrát prožíval i on sám.

Alléktó, bohyně pomsty, stojící nyní nalevo od Héfaista, nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Jestli máš s Aresem spor, vyřeš si ho sám, nebo jednoduše požádej o pomoc. Nekrm nás ale takovými pohádkami. Pohybovat předměty nedokážou božské projekce ani o několik řádů výš...“

Héfaistos trhl rukou k vlastním nohám. Kresba, již tam bohyně následně spatřila, jí dokonale vzala vítr z plachet.

„Runy pravdy. Jsou kompletní a plně funkční,“ vyslovil s nebyvalou úctou v hlase dosud mlčící Forkýs. Bůh planých tužeb, jehož největší zdroje Moci se v minulosti nacházely vždy poblíž moře, pracoval ve vnitrozemí zatím poměrně krátce. Přesto se mu dařilo. Zjistil, že obchodníci jsou, stejně jako námořníci, neustále plní touhy po něčem, co vlastně nepotřebují. „Věřím ti, Héfaiste. Ať plánuješ cokoliv, počítej se mnou. Ares je mi už dlouho trnem v oku.“

Nálada v místnosti se změnila. Runám pravdy nešlo odporovat. Kdokoliv na nich stál, ať člověk, nebo bůh, nemohl v žádném případě lhát. Dokonce nedovolovaly ani říkat polopravdy či smyšlené závěry. Tímhle Héfaistos své sourožence dostal a dobře to věděl. Přesto ještě dál tlačil na pilu.

„Aby do budoucna neměl nikdo z vás pochyby, chci nyní učinit prohlášení.“ Důležitě si

odkašlal na podtrhnutí svého proslovu. „Plánuji vytvořit koalici bohů, jejímž cílem bude buď dlouhodobé oslabení, nebo přímo zničení samotného Arese. Neplánuji žádného člena koalice zradit, stejně jako nechci naše budoucí boje využít k posílení své pozice oproti ostatním. Naopak, jsem plně připraven podpořit ty, kteří se ocitnou v úzkých, byť bych tím sám ztratil něco ze svých sil.“

Pár vteřin nikdo nepromluvil, avšak závěr byl předem jasný. Héfaistos získal na svou stranu všechny přítomné.

Strasti cestování

Cestovat s čarodějkou? Dřív by mě něco podobného ani nenapadlo. Tihle pološílení lidé mají obrovskou Moc, ale nestálou povahu. Jsou to zrádné krysy sledující pouze své vlastní zájmy. Aspoň jsem si to tedy donedávna myslel. Pak v mém voze ovšem skončila Gabriela a já začínal zvažovat své dřívější předsudky. Popravdě jsem měl asi nějakou čarodějkou nabrat na sedadlo spolujezdce už dávno. Ta ženská byla hotový živel. Milovala zábavu, sex a nebezpečí. Ideálně všechno najednou. Dokázala dřít celé hodiny, aniž za to na oplátku něco chtěla, a když přece jen zatoužila po nějaké splátce, většinou ji vyžadovala v podobě sexuálních radovánek. Náš první den cesty například odstartovala spontánní souloží na kapotě džípu a zakončila šestihodinovým zaklínáním mých kožených rukavic, které předtím osobně vyspravila. Draho-kamů k podobným úpravám jsme si z Celsioru odvezli víc než dost, přičemž jsem na svou ochranu nelitoval obětovat klidně celé jmění. Obzvláště když by mé rukavice měly nyní podle všeho vydržet při střetu s božskými silami

několikanásobně déle. Ten večer, kdy Gabriela tiše mumlala zdlouhavá zaklínadla nad kameny zakomponovanými do měkké kůže, jsem ležel potichu u ohně, abych ji nerušil při práci, a přitom vzpomínal na Celsior.

Bylo to svým způsobem hezké místo. Přivezl jsem tam chlapce nadaného výjimečnými schopnostmi, kterého jsem našel cestou v jedné zničené vesnici. Dostal ode mě jméno Klikař a byl vážně fajn. Neměl jsem pak na něj ve městě moc času, protože se toho dělo příliš mnoho. Stanuli tam proti mně wendigové, ghúl i pošahaný vyvolávač démonů, jehož výtvar mě skoro zabil. Stejně tak by v mém rozmáznutí na krvavou placku nejspíš uspěla i sama Gabriela, kdybych ji ve spolupráci s místní barmankou Izabelou nespoutal krvavým kouzlem do otroctví. Izi mi trochu chyběla. Daroval jsem jí smaragdový přívěsek obrovské ceny a náhodou nalezený magický náramek. Byla mi pak za obojí neskutečně vděčná. Páni, ještě nyní mě při vzpomínce na ni bodalo ve slabinách. Naše radovánky, do kterých jsme později zapojili i Gabrielu, byly nezapomenutelné.

Později se začaly události kolem nás zamotávat a boj božského patrona Celsioru s novým, neméně božským uzurpátorem narušily neznámé síly. Nevěděl jsem, kdo za to může, ale nevypadalo to vůbec dobře pro žádnou ze zúčastněných stran. S čarodějkou jsme společnými silami porazili v horách obrovské trolly a pak dole ve městě zabili Rakšena, boha ohrožujícího Celsior a nepříliš dobře se skrývajícího pod maskou velitele bezpečnosti. Při našem brutálním boji jsem nabyl jakéhosi prozření. V jedné chvíli mi došlo, kdo měl celou dobu na svědomí všeobecné zmatky kolem. Byla to právě Izabela, ztělesněné stvoření chaosu. Nenáviděla bohy snad ještě víc než já. Jenže při jejich eliminaci neváhala zničit klidně celý svět, což jsem jí samozřejmě nemohl dovolit. Můj boj proti ní nebyl vpravdě moc férový. Než si uvědomila, co všechno o ní najednou vím, usekl jsem jí obě nohy i ruce. Héfaiostos, bůh Celsioru a jeho starosta v jedné osobě, se objevil až pak. Byl jsem v tu chvíli docela grogy, zatímco Gabriela odpadla úplně. Kdyby mě Héfaiostos tenkrát zkusil zabít, určitě by uspěl. Jenže on ani já jsme o další boj kupodivu nestáli. Dokonce mi i pomohl sbalit věci, vyplatil slíbenou odměnu a přihodil pár zajímavých informací. Například že Klikař je jeho syn. Chlapec sám byl

v tu dobu již o všem zpraven a ochotně zůstal ve městě s otcem i starším bratrem, který vlastnil špičkový obchod se zbraněmi.

Druhá Héfaištova informace byla ještě zajímavější. Na začátku svého dobrodružství jsem totiž jeho staršímu synovi slíbil, že po svém odjezdu z Celsioru zamířím do Varů. Podle všeho tam měli jisté potíže. Těsně před opuštěním města mi nicméně Héfaiostos prozradil, že právě tam také narazím na jednoho svého starého nepřítele. Inu, pár desítek či stovek lidí, bytostí a bohů mě kvůli práci likvidátora vážně nesnášelo. Avšak skutečné nepřátele bych spočítal na prstech jedné ruky. Přičemž žádný z nich se nemohl měřit s tím jedním jediným. Mocný bůh Ares mě od srdce nenáviděl – stejně jako já jeho. Jestliže skutečně něco podnikal ve Varech, nesměl jsem tam za žádnou cenu chybět.

Závěrečný boj s Rakšenem v Celsioru odstartoval pořádný masakr místního obyvatelstva, ze kterého lidé jako vždycky osočili nebohého likvidátora. Takže na mém seznamu přibylo další město, do kterého se pár let nemohu vrátit. Avšak získané zbraně i bohatství bohatě převážily vzniklé nepříjemnosti a já hodlal

všechno využít právě v boji proti Aresovi. Pohádkový poklad, jenž mi za splnění kontraktu v Celsioru připadl, tvořily peníze pouze z části. Mnohem lepší než ony byly drahé kameny nabízející člověku v mém oboru nepřeborné využití. Mohl jsem se s jejich pomocí chránit, nebo jimi přímo útočit proti nepřátelům. Navíc pár drahokamů v mém pokladu již dokonce bylo naplněných použitelnou energií. Vstřebal jsem do nich božské Dary poražených trollů a té Moci bylo tolik, až mě málem děsilo uložit brilianty do vozu. O smaragdu ve tvaru vodní kapky se zahnutým koncem, jež jsem původně koupil Izabele, raději ani nemluvě. Ten šutr pojal veškerou Moc umírajícího Rakšena a později k ní přibyla i síla samotného Chaosu. Od té doby přitahoval chtivé oči čarodějky jako magnet. Hned po svém uzdravení jsem tedy drahokamem raději provlékl pevný kožený řemínek a pověsil si ho na krk.

Nejnevyzpytatelnějším, avšak zároveň i jedním z nejmocnějších klenotů odvážených z Celsioru byl ovšem poměrně jednoduchý stříbrný náramek. Dokázal zařídit až neskutečné věci těmi nejsnazšími oklikami. Právě on možná figuroval v porážce Chaosu nejvíc, byť nepřímou.

Poté, co jsme se s Gabrielou dali za městem do pořádku, jsem ji chtěl propustit z magického

otroctví. Nicméně mě pořádně překvapila informací, že už dávno volná je. Celou dobu totiž patřila její svobodná vůle právě Izabele a s její smrtí vzala magická smlouva za své. Čarodějka pak v lese tak trochu přebrala iniciativu. Prohlásila se za mého spolujezdce i spolupracovníci. Mě samotného navíc pasovala z likvidátora na bohobijce. Vzhledem k tomu, že mi ani ne minutu nato začala dokazovat, jaké výhody má cestování ve dvou, neprotestoval jsem.

S novými rukavicemi, plnými skrytě zakomponovaných drahokamů, jsem se nyní cítil mnohem jistěji. Při cestování s náladovou čarodějkou mohou totiž přijít kdykoliv vhod. Naštěstí se Gabriela další den vzbudila nabita hravou náladou. Pro začátek důrazně trvala na tom, abychom jako spolucestující jeden druhému nezaváněli a byli vždy čistí, což se svou Mocí dokázala hravě zařídit. Mělo mi hned dojít, že se za její starosti o naši hygienu skrývají i jiné motivy. Provedl bych pak svou očistu mnohem rychleji. Ona zatím po celou dobu tiše vyčkávala nahá, sedíc v otevřeném kufru auta s nohama rozevřenýma do praku. Když jsem si přišel pro čisté oblečení, oznámila mi, že první

splátkou za opravené rukavice má být její orální uspokojení. Toho jsem se, jako asi každý normální chlap, chopil okamžitě, nadšeně a zcela bez protestů.

Na cestu jsme ten den vyrazili s mírným zpožděním a já velmi, velmi neklidný. Na mé obšťastnění totiž po tom Gabrielině už jaksi nedošlo.

Uspokojená černovláska vyhlížela za jízdy bezstarostně z okna, koutkem oka po mně posměšně pomrkávala, a snad aby ještě prohloubila mou trýzeň, sem tam si „náhodou“ stiskla ňadra nebo rovnou zajela rukou mezi nohy. Když pak štěrkovou cestu přetálo jakési rozcestí, zasunula už zcela nestydatě levou ruku hluboko pod šaty. Nevěděl jsem, jestli sledovat víc ji, nebo dvě cesty před sebou, přetínající se v úhlu třiceti stupňů a lišící se pouze stupněm svého rozkladu. Obě však už od pohledu nikdo neudržoval. Nejbližším vesnicím dokonce ani nestálo za to, postavit uprostřed rozcestníků. Matně jsem si pamatoval, že tudy můj vůz před nedávnem projížděl.

Volant se automaticky začal stáčet vpravo, když Gabriela nečekaně ukázala volnou rukou nalevo. „Tady zahni, je to nejpřímější cesta.“

Váhavě jsem zpomalil, ale poslechl. Balvany trčící ze šterku, odhalené právě častým zahýbáním pocestných, byly pod koly dost nepříjemné.

„Vyndej z přihrádky mapu, prosím,“ požádal jsem roztěkaně čarodějkou, která mou prosbu okatě ignorovala. Naopak se ještě pohodlněji opřela, dala široce roztažené nohy na palubní desku a rukou provokativně rejčila ve svém klíně.

„Není třeba,“ vzdychla, „znám to tady dobře.“ Nadzvedla látku šatů, aby jí při pohybu neprekážela.

Nasucho jsem polkl, načež se mé oči přimhouřily v nepříjemném tušení, které aspoň na okamžik dokázalo potlačit vzrušení. „Chtěl bych vědět, kudy do Varů pojedeme,“ zkusil jsem důraznější tón, který kvůli roztřesenému hlasu nezněl ani zdaleka tak nebezpečně, jak původně měl.

Gabriela nepřítomně pokrčila rameny, prudce chytila mou pravou paži a přitáhla si ji mezi nohy, aby za ni chvíli odváděl práci někdo jiný. Nedalo mi to, abych okamžitě nezanořil dva prsty do toho hladkého, sametového ráje. Skoro jsem přitom přes své hlasité funění i přeslechl její odpověď.

„Kudy asi? Přes Prágl, jako každý rozumný cestovatel. Je to hlavní křižovatka téhle země.“

Dopáleně jsem zafuněl. Nová informace dokázala mé vzrušení pěkně zchladit. Prsty uvnitř čarodějčiny pochvy se zlostně ohnuly. „Nechci tam!“ vyslovil jsem důrazně.

Gabriela nejprve cukla celým tělem, jak jí můj prudký pohyb v klíně způsobil nečekanou rozkoš, a až pak její obočí vyletělo překvapeně vzhůru. „Proč? Je to centrum dění. Zrovna tobě by mělo tohle město vyhovovat jako nikomu jinému.“

Letmým dotykem mezi řečí vybídla čarodějka mou paži k dalšímu repetitivnímu pohybu. Jakmile jsem pokyn vyslyšel, hned zase mluvila dál tím zastřeným hlasem jako předtím.

„V Práglu máš veškeré dění z první ruky, koupíš tam cokoli a užiješ si jako nikde jinde.“ Na konci věty zasunula mé prsty hlouběji pouhým pohybem své pánve.

Zamítavě jsem mávl řidičskou rukou a hned zase chytil volant, abych obkroužil velký balvan uprostřed cesty. „Je to odporné místo. Člověk jako já by udělal nejlépe, kdyby každému ve městě vpálil kulku mezi oči.“

Gabriela vychytrale přimhouřila víčka. Vztekly jsem měl tendenci gestikulovat, a jelikož to nešlo dělat paží na volantu, zbyly veškeré pohyby na druhou ruku, což čarodějce způsobovalo stále větší a větší rozkoš.

„Rozumím, jsi jeden z těch, kteří hází všechny do jednoho pytle,“ provokovala mě dál a na konce vět přidávala i slyšitelné sténání. „Jen tak pro zajímavost, bohobijče. Vadí ti výhradně obdarování, nebo diskriminuješ úplně každého, kdo není čistý člověk?“

Zamračil jsem se, protlačil do vlhkého otvůrku i třetí prst a má ruka sebou až brutálně zacloumala. Ani nevím, jestli to z mé strany měl být trest, či projev vzrušení. Gabriela nicméně hlasitě vyjekla a propnula celé tělo do tvaru luku. Můj penis při tom pohledu hrozil vlastní explozí.

„Nejde o diskriminaci,“ odpověděl jsem, když čarodějka dokázala zase popadnout dech. „Jenže každý člověk, který má Moc, funguje zároveň i jako voják bojující za svou vlastní stranu. V jiných městech jich můžu potkat odhadem třeba pět. Ve špatný den deset, a když jde všechno do háje, nanejvýš patnáct nebo dvacet. Z devadesáti procent to pak během několika dní dopadne tak, že si všichni jdeme hezky navzájem po krku.“

Gabriela vypadala, jako by mě vůbec neposlouchala. Pouze chtivě vykasala své šaty až

do pasu, aby mému pustošení v jejím klíně nestálo nic v cestě.

„Vždyť podívej na Celsior. Kolik obdarovaných tam po mém odjezdu zůstalo?“ Nenechal jsem rozkoší vibrující čarodějku na tuto rétorickou otázku ani odpovědět a pokračoval jsem. „Prágl je jeden vroucí kotel, ve kterém spolu každý den skrytě bojuje přes sto mocných bytostí naráz. Kolik jich asi slouží bohům, kterým jsem už někdy v minulosti uškodil, co? Jak dlouho pak bude podle tebe trvat, než mě ti nejnebezpečnější z nich zkusí zabít?“

Gabriela se celá rozechvěla, zapřela nohy proti sklu, zadeček zvedla ze sedačky a zaúpěla rozkoší. Pomohl jsem jí vychutnat si vlastní vyvrcholení pomalým kroužením prstů uvnitř. Jakmile ovšem její svaly konečně povolily, klesla zpět na sedačku a mé prsty s důrazným mlasknutím vyklouzly z vlhkostí přetékaného klína. Vzápětí mě dost nemile překvapil její posměšný úšklebek.

„Nevím, co tě tak pobavilo, ale na další křižovatce odbočíme zpátky na trasu,“ usadil jsem ji mokřým ukazováčkem namířeným proti jejímu obličejí. Čarodějka se prudce předklonila, vsála můj prst do úst a labužnický ho olízla. Jak jsem ho vytahoval ven, ještě mě na závěr hravě kousla do posledního článku.